

בישולים

ליקר קקאו תוצרת בית

זוכרים את משקה השוקו - המטורף מלפני כמה גיליונות? צריך לשים בתוך גביע ארוך ויפה רבע הגביע ליקר שוקולד, ואת השאר למלא חלב חמים. אפילו ילדים משוגעים על זה. ממש בצדק רבותי. ממש בצדק.

ביקשתי בזמנו את הצ'קן שלי מחשבון עוברי-שב לתת לקליינטורה השוקקת מירשם ביתי לליקר שוקולד. הבטיח לארגן. היתה לו מילחמה גדולה עם כל האלכוהול. כך שחשבתי לי, שזה ירד לרפוס אצלו על המיגרש. יום אחד הביא לי גיליון, עם הוראות בדוקות לייצר עושים את זה. השכן הרומני שלו (ומה) היה פעם בעל יקב מפואר, בארץ המולדת, לפני פרוץ הרוסים. מביא לו מירשמים פנו, של כל המיכמנים. או בבקשה.

כמות לבקבוק של 750 סמ"ק.

1. לוקחים 4 כפות קקאו טחון טוב. עליית טוב, אומר המומחה, וגם דהיהוט ההולנדי.
2. כוחשים עם 2 כוסות סוכר.
3. מוסיפים לאט, תוך בחישה, אחד וחצי כוסות מים.
4. מבשלים על אש קטנה, עד שתתקבל עיסה סמיכה, בלי גושים. מצננים.
5. מוסיפים אלכוהול 95% ("יין שרף" שקונים בסופר-מרקט, או בבית מירקחת - אלכוהול לא מפוגל, לשתייה!) כמה מוסיפים? לפי רמת החריפות שרוצים להשיג, והייתה, עד סוף הבקבוק, מיים.

מסננים דרך מסננת המוחזקת מעל משפך קטן, התקוע בתוך הבקבוק המתאים, וזהו. מנערים, ושותים ומערבבים, ומתפוצצים מתענוג, כמה כסף זילכתם מהכיס של חברות המשקאות. בכדי להכין משקה שוקולד שכזה אוטנטי ככל האפשר, הציצו בכתוב על אריות הבקבוקים האלה, שבחגיות. נדמה לי שכתוב שם, ארבעים אחוז כהיל, ונא להתחשב בזאת עם הוספת האלכוהול. אני עדיין לא הכנת את העסק, ועם כל הלב, הנני מצפה, שקורא ריזי יכין את הסיפור, וגם ישלח למערכת מירשם עם כמיות מדוייקות לתוספת, שיהיו-כמו-בדייקי-מהי-שמוכרים-בחגיות. תהיו בריאים, בהצלחה, ונא לכתוב לי.

זהירות!

עצות

חאנטריש!!!

אם יש דבר שמאוד-מאוד מרגיז אותי, זה עצות מחורבנות בעיתונים, שההצדקה היחידה להדפסתן היא העובדה, שזה נראה מנטסטי כזה.

אחד הדברים הכי פסיכיים שקראתי לי אחרונה, וגם ניסיתי, זו העצה המחורר בנות לייבש לכה עם תקיעות האצבעות לחלל האי-הקפאה למשך דקה, אם מאוד ממהרים. מאוד מיהרתי, סבלתי כל שניה ושניה של פריזר פתוח, כיוון שהחזקת המקרר פתוח זמן כה רב מנו-גדת לתמצית הוויתו של החינוך שי-קיבלתי בבית. גמרתי להקפיא את קצות האצבעות באוויר הקר, סגרתי, יצאתי, ירד.

עצה פצצה שניה שקראתי, זה בקשר לבעל, "דמעותיך זולגות, כשאת חותכת בצל? - החזיקי בחלל הפה קצת מים - והדמעות תיפסקנה." - טוב, הם המשיכו, ועוד איך. לא קוראות כאלה עיתונים. לא קוראות. הדמעות.

להיות אמא של דנה

גם זה שייך

לאמהות

כה אמר זרתוסטרא: סוד חיי נפש בריי אים זה לחוש באופן משוחרר דברים. רגשות הכי שליליים לא הורגים באמת אף אחד, כשמתר לחוש אותם מההתחלה לפני שהם מצטברים כמו הר געש. הם יותר מוזיקים - אם אסור לדעת מהם, אם הם מודחקים ולא עולים לתודעה, כי אסור לתת להם מוצא במחשבות. כה לא אמר זרתוסטרא, אבל מה זה משנה. ביום שבת אחד התפרקתי לרסיסים. אמא שלי בגדה בי ונסעה להתארח חצי

תעסוקה ביתית

לילדים, בימי גשם

לאחרונה הביא לי מישהו מחברי מתנה, קופסה מפוארת וחינוכית, עם איזה שבי רים אמנותיים בפנים, להרכבה. למי שי עזבץ דורשים דחוף איזה ריפוי בעיסוק. זו בעצם מתנה לילדים במישפחה, אבל כל הגדולים-החזירים אצלנו תפסו על זה חזקה, כי גם להם מגיע קצת כמה תענוי גות של התבגרות.

משכו הקטנים, משכו הגדולים, ניצחו הגדולים. הורידו את הצלופנים, מצאו צע צוע חינוכי מאין כמוהו. "קוט" שלם. שבו הבויים, בתוך חומר דמוי חול, שבריו של כלי חרס. שהוא העתק המעוצב לפי דגמים של כדים עתיקים ממוסאונים שור נים בארץ ובעולם. מצורפים אל זה בתוך האריזה דבק וגבס, מיכחול חזק לניקוי ולמריחת הדבק, מקל מיוחד למריחת הדבק ובלון.

על הארכאולוג תוצרת-בית להפור, למי צוא ולשחרר את הכד מלמטה למעלה. בכל כד חסרות כמה חתיכות מאורגנות מראש, שאותן יש להשלים בעזרת הגבס. את הגבס צובעים אחר-כך בצבע הכלי. כשהכד גבוה וצר, קשה לעבוד בגבס, כי אין אפשרות לעבוד עם אצבעות מר בפנים. אז מכניסים את הבלון לכד, מפני חים אותו, ועל גבי הבלון, המשמש כתבי גית, מורחים את הגבס לתוך החורים. עכשיו אתם מבינים למה לא לתת לילד אף בלון מתוך האריזה.

לכל כלי מצורפת תווית-זיהוי, המפרטת את מקום ותקופת היווצרו, שימוש ואיפה הוא נמצא כעת. החלק הזה נותן המון טעם לכל הסיפור הזה, מוצאים בפנים גם מגילת-קלף, ובה דברי הסבר על התפתחות השימוש בהרס בתקופה העתיקה. וכמוכן גם הוראות רפואת. העסק הזה בבית, מקביל לתהליך הרפואת הארכיי אולוגי, ובטח שזה מעניין.

בררתי ומצאתי שניתן להשיג בסטוק שישה כלים שונים להרכבה, זה באמת שעשוע חינוכי משגע. צריך לשמור את זה לימי הקור, ולהוציא את זה מתוך הבויים דקה לפני שכל הדרדקים פוס-עים על התיקרה. זה פותח את הראש לענייני מורשת, וצובע את חיי התלמיד להיסטוריה, המתמשיעמום, במעט גוון. זורק לו לעורקים טיפת חיים. נעים לתת עסק בזה, כי זה מושק מכו. את כל התוצאות יודעים מראש. ההצלחה מוב טחת. זו חדות יצירה עם ביטוח. למה לא אני בעד חינוקים.

ישנה רק בעיית המחיר. שבע מאות לירות לכד, אפילו עם קלף, אפילו עם צלופנים, זה הרבה יותר מדי המון כסף. או שאני חיה על הירה. מה שכן - להביא את זה כמתנה ישראלית למי שי יושב בניכר, ושצריך להביא לו מתנות עם משמעות מארץ הקודש, זה כומבה של עניין.

קוראים לזה אנטיקא, ומוכרים את זה בתנויות צעצועים.

קיווי - פרי גן העדן פרי גן העשירים

טעם החיים קיווי -

ילד טעם תערוכת

הפרי הזה עשה השנה את המכירות הכי משוגעות באירופה. מוצאו מג'ורג'י לנד, הוא גדל כעת בארץ, ואפילו בשוק הכרמל מוכרים אותו, ינעל דינק, בשלוש מאות וחמישים לירות לקילו, כמו אצל הגנב הכי גדול בכך-יהודה.

מועצת-הפירות עושה לו המון רעש, משיקה אותו בשם פרי גן העדן, פרי ה תאווה ופרי הבטיח. אבל בשלוש מאות וחמישים לירות לקילו, זה הכי מדוייק לקרוא לו פרי העשירים.

כותבים עליו שיש לו תכולה גבוהה במיוחד של ויטמין סי, סידן, זרחן וברר זל. את זה אני דווקא קונה. מגדלים אותו בהרי הגליל-העליון, עם האקלים הקריר, הדרוש להתפתחותו היפה של הפרי.

אמרתי ילד טעם תערוכת, לא שיקרתי. לצפתו מירקם של ענב מקולף, במיכנהו הפנימי הוא מזכיר מאוד את הבננה. קליפ תו החומה היא כמו של מלון, רק דקה יותר, וטעמו העסיסי הוא תערוכת מדוייק קת של אננס ואנונה.

לכו לקנות לעצמכם מאה גרם מהעסק הזה. בשנה הבאה זה כבר לא יהיה. איך? פשוט. לפני הזה היתה השנה הצלחה נה דרת בחוץ. יהודי שומע על פרנסה ש הולכת, מיד הוא מקים דוגמאות מתחרות על ימין ועל שמאל בתוך הגרון של ה מקור. יהיו המון דוגמאות, יהיה המון יבול. יהיה המון יבול, ירדו מחירים. ירדו מחירים, יצעקו החקלאים המס. מה תאום העם יאכל בזה? הייתה לחיריה! או לכו היום קינדערלאך. כל זמן שעוד יקר.

סטוצים יוסלה-איך-זה קרה

הסיפור שלי עם העיתון הזה התחיל עוד לפני המון שנים. לכאורה אין שום הקשר בין הדברים, אבל למעשה, בפרספקטיבה, יש קשר ואיך.

היתה ספוסה בכיתה ז', כשהתמונה שלי, שוד ושבר, התי פרסמה מעל דפי השבועון. תמונה קטנה, מטושטשת, מחורבנת ולא חשובה.

המנהלת, רחל אלפר, בעלת הלב רחום-חוקי-מאלי, זיכרונה לא-לברכה של המירשעת, ביטלה לי מילגת לימודים בפנימיה לילדים מחוננים, שעליה בישרו לי יום קוד סבחיגיות מרובה. עד היום אני נושאת ביטול זה כאות הצטיינות מוסרי גבוה של עצמי. "נייערה המופיעה מעל גבי העורלים הזיי, איינה זכאית להיינות מכספיי הציבור", עדיין מהדהד בראשי המישפט, על חיתוכו הפולני. איך שבועון כזה בזוי מגיע לידיים כה קדושות, אני זוכרת, שגם אז, היה נפלא מבינתי. זה היה

כמסתבר, אירוע גורלי. בבת אחת קבעו את מקומי כלא שייכת לטובים. אני מהרעים.

אחרי המון שנים פגשתי את אבנרי באילת. שאלתי איך בשבועון כזה אין אף מדור אחד בשביל נשים. אמר לי: "תיכתבי!" לקחתי את העסק ברצינות.

או עוד לא ידעתי, שזאת תשובה סטנדרטית למנדנדים בעם. ביקשתי מתבור - או ראש המערכת - שימציא לי שם בומבסטי למדור-נשים, שגם גברים ירצו לקרוא בתאוה. עוד לא כתבתי אות, אבל יומרות היו לי. חבל - חשבתי לעצמי - שחצי אנשות תפסיד את העניין. ישב, חשב הבן-אדם, אמר לא לגברים. ככה - אמר, ככה - נשאר.

או זהו זה. דפקתי קצת בראש, עד שיצאה סחורה, וכל מה שיצא לי, הדפסתי בעיתון.